

Како време пролази, то више долази до изражаја инхерентна склоност српске јавности према унутрашњем конфликту, праћена забрињавајућим губитком стрпљења, разумевања и трпељивости према политичким, културолошким и уопште вредносним ставовима оне друге стране политичког спектра. Колико само једа, закрвљености и елементарне нетолеранције има у расправама о „старим темама“ и „ранама прошлости“, подсетило нас током протеклих месеци помало бизарно и неразумљиво, а свакако прилично ретроградно интересовање напредних и прозападних (читај *свих*) медија у Србији за лик и дело Светлане Ражнатовић, иконе балканског „турбо-фолк покрета“, „примадоне новокомпонованих народњака“ и наравно, контроверзне Арканове удовице.

Сладострашће и агресија са којом су ови медији пратили привођење, саслушање и суђење по многима најпопуларнијој фолк певачици Балкана, општа хистерија и саблажњавање над „скандалозном нагодбом“ коју су суд и Министарство правде склопили са Ражнатовићевом (а која је преликана са свих осталих трулих компромиса које су власти ове земље за протеклих десет година склапали са припадницима „екстрпрофитерске елите“ и мафије), те најзад општи делиријум који је уследио након што се „осуђени криминалац“ појавила на пријему у Руској амбасади „заједно са државном и друштвеном елитом“, само сведоче о томе колико је наша земља дубоко застранила у унутрашње сукобе, и у којој мери је на ратној нози сама са собом.

Наравно, није згорег имати на уму и контекст – за еврореформске европејце и радикалне лустраторе, Ражнатовићева је „симбол прошлости“, физичко и симболичко отелотворење њима толико омражене „Прве Србије“, Србије „примитиваца“, „назадњака“ и „геноцидних балканских кољача“, и они нису пропуштали прилику да се са њеном

„заоставштином“ крајње непосредно и не бирајући средства разрачунају. У болесно криминализованој Србији, Цеца је у више наврата проглашавана за „непријатеља број један“ реда, поретка и светле будућности државе и народа, да би се сваки од крсташких похода против ње по правилу завршавао трагикомично по ту исту државу, уз потмули подсмех тог истог народа.

На плану европске „културне револуције“, у више наврата покушавала се извршити „културолошка лоботомија“ оног „балканског елемента“ у Србији (и региону), како би народ и грађани са гнушањем одбацили „ту простачку музику“, безуспешно. Штавише, са падом санкција, Цецина популарност само је расла, а у више наврата ју је доказала пунивши стадионе у земљи и региону. Поражени „култур-револуционари“ из очајања су приступили чак и отвореном пакту са Ћаволом, уложивши огромне медијске напоре на „ребрендингу“ других „кафанских певаљки“, попут Јелене Карлеуше и Секе Алексић, до ласкавих статуса „поп дива“, „геј икона“ и сличних помодних звања, али ништа од тога није могло помутити славу „прве даме српског фолка“. Њени концерти су и даље пандан гостовањима светских имена у Београду, њене песме и даље „прва и по Србија“ учи напамет, а њено, за услове српске „естраде“ суздржано и достојанствено држање купује јој симпатије свих генерација пола земље. И мржњу друге половине.

Какву је онда посланицу представљало њено појављивање у гостима код Александра Конузина, и то у освит Стратешке војне конференције НАТО, догађаја који су наши другосрбијански и „Европа-или-смрт“ активисти дочекали као „дашак свежег ваздуха“ у све депресивнијем јавном животу Србије. Каква слатка прилика – у тренутку док су се у Београду палиле заставе НАТО, а престоница блиндираним камионима и до зуба наоружаним кордонима грађанске и војне полиције, те Жандармерије, живо подсећала на златна времена полицијске државе Броза и Милошевића, наши „водећи медији“, укључујући и два најугледнија недељника, за догађај недеље прогласили су „скандал у Руској амбасади“.

„Време“ је тако је рутински искористило прилику да под светлом западне НАТО-звезде дискретно облати „главну конкуренцију“ (са насловне стране!), „НИН“ је свој уводник ставио на располагање антирусској тиради, која се може поредити само са јеком борбе против Информбироа и пустим сновима Чедомира Јовановића. И док је „Време“ скренуло пажњу на „шамар“ који је „руски савезник“ ударио државном врху Србије, Небојша Спаић из „НИН“ наглас зајаукао због „бахате“ руске „империјалистичке препотенције“, која је у лице „бедне и слабе политичке елите“ пружила отворену подршку „криминалу и културолошком неукусу“. Шкандал, шкандал!

А шта је у ствари, било скандалозно? Да неће бити то што је „политички врх“ морао да црвени, зато што се у њиховом присуству нашла екстрапрофитерка, жена бившег шефа мафије, која је признала да је учествовала у мутним радњама? Тешко, актуелни (а не бивши) шефови мафије и екстрапрофитери њихови су породични пријатељи, спонзори и симпатизери, а ако их није срамота да седну за сто са људима који су Србију узорали касетним бомбама и пођубрили осиромашеним уранијумом, док у овом тренутку вандализују једну од најодмеренијих и најпристојнијих афричких земаља, онда их Цеца не може посрамити. Да није то срамота за руско дипломатско представништво? Ако могу да поднесу присуство Чедо Јовановића, још једног друга криминалаца коме су, такође по сопственом признању, „руке прљаве“, зашто би за њих проблем правила Цеца? Она је, ипак, омиљенија у Србији од целог тог однарођеног „државног врха“ и самопрокламоване „друштвене елите“, и њено присуство Конузину може у народу да донесе само симпатије оних који у Србији иначе Русију воле, и мржњу оних који Русију иначе не подносе.

Управо то је разлог што је „скандалозна нагодба са Цецом“ подједнако трагикомична, као и Конузинов „дипломатски скандал“. Једноставно, има ова земља кудикамо веће криминалце и срамотније госте од Цеце, који при томе, нити су симпатични, нити омиљени, нити им од народа ико жели добро(дошлицу). Па опет су ту, и не мрдају се нигде. Нити их ко зове пред суд, нити медији због њих прозивају јавност. А некима од њих су отворена врата по ову земљу кудикамо важнијих институција од Руске амбасаде.